

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ วันพระ พระผู้ประเสริฐ พระในหัวใจของเรา พระ.. มีแต่ศาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระพุทธเจ้า เป็นเจ้าของศาสนา เป็นรั้วกัน

เวลาพระพุทธเจ้าแสดงยมกปาฏิหาริย์ เวลาพวกโยมบอกว่า เอ้า.. พระพุทธเจ้าก็บอกเอง พระพุทธเจ้าบัญญัติเอง อวดอุตตริมนุสสธรรม ห้ามทำๆ เวลาพวกเดียรถีย์มาทำทลาย พระพุทธเจ้ารับทำเลย แล้วบอกว่าพระพุทธเจ้าทำได้อย่างไร

“เอ้า.. ก็เราเป็นเจ้าของสวนมะม่วง เราไม่ให้ใครกินมะม่วงในสวนเรา แต่เราเป็นเจ้าของ เราเก็บกินเองได้ไหม”

นี่เหมือนกัน ศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงได้ แสดงเพื่ออะไร แสดงเพื่อปราบทิวฎิมานะพวกลัทธิต่างๆ พวกเดียรถีย์ที่มันอวดดีใจ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา สร้างบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา นี่พระของเรา

พระในบ้านของเราคือพ่อแม่ของเรา ความกตัญญูกตเวที พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แล้วพระในตัวของเราล่ะ? เราต้องหาพระในตัวของเราละ นี้ “โอปนยโก” เรียกร่องสัตว์ทั้งหลายมาคุ้มครอง นี้ “อกาลโก” ไม่มีกาล ไม่มีเวลา จะ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้วก็จริงอยู่ จะอีก ๕,๐๐๐ ปีข้างหน้า พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ธรรม นี้ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่ด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันตีกินใจ ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม

วิทยาศาสตร์ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างมีอยู่แล้ว

..มันมีอยู่แล้ว มีอยู่โดยกิเลสใจ ชรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภมาเป็นพระโพธิสัตว์แล้วรื้อคั้นนะ ไปเรียนกับเจ้าลัทธิต่างๆ ศึกษากับเขามาขนาดไหน ทำขนาดไหน เขาเียนยอนขนาดไหน ไม่เชื่อทั้งนั้นนะ นี่เอาใจของตัว.. เอาจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อคั้นเข้าไปในจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซะเอง.. บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณมันทำลายใจ “จิตแก้จิต”

เขาบอก “เอาจิตแก้จิตไม่ได้ เอาจิตหาจิตไม่ได้..”

ถ้าเอาจิตหาจิตไม่ได้ เอาจิตหาจิต มันต้องจิตตกาวนา เอาจิต.. ใจแก้ใจ หนามยอกเอาหนามบ่ง แต่! แต่ต้องทำให้ถูกต้อง แต่ถ้าทำไม่ถูกต้อง จิตของตัวเองก็ไม่เข้าใจ ตัวเองไม่รู้จักจิตของตัวเอง เอาขันธ เอาอารมณ์ความรู้สึกเข้าไปค้นหา เขาคิดว่าเป็นจิตใจละเมอเพื่อพอกัน ไปเอง ตัวเองละเมอเพื่อพอก เพื่อเจ้อ แล้วไปว่าคนอื่นเข้าใจผิด เพราะตัวเองเข้าใจไม่ถึง

“อกาลิโก” ไม่มีกาล ไม่มีเวลา อยู่ที่คนทำจริง อยู่ที่เรามีวิริยะอุตสาหะ อยู่ที่ความเป็นจริงของเรา ถ้าเราทำจริงของเรา มันจะมีอยู่กับเราตลอดเวลา มี..ของมีอยู่ ของเป็นไปได้ แต่มันอยู่ที่เราน้อยเนื้อต่ำใจ เราอ่อนแอ เราไม่กล้า

เวลาเราพูดถึง ทุกคนจะถามเลย “วิมุตตีสุข มันสุขอย่างไร?” สุขเวทนา-ทุกขเวทนาเป็นเวทนา วิมุตตีสุข สุขที่ไม่ใช่เวทนา มันเป็นสุขอย่างไร?

นี่สุขเวทนา.. อามิส สิ่งใดๆ ที่เราได้รางวัล ได้ตำแหน่งได้หน้าที่ ได้ทุกอย่างมา โอ้โฮ.. ดีใจมาก นั่นนะ “สุข” เห็นไหม “สุขจากอามิส” แต่มันสุขในตัวมันเอง ความสุขที่หาได้ในหัวใจ ความสุขความสงบในใจของเรา ความสุขที่หาได้จากในใจของเรา ไม่เป็นอามิส

แล้วสุขจากในใจของเรา แล้วเราเอาอะไรไปค้นหามันนะ?

แล้วบอกว่า “จิตค้นหาจิตไม่ได้”

“จิตค้นหาจิต” เอาจิตค้นหา! เอาจิตค้นหานะ เอาจิตค้นหาเพราะอะไร เพราะถ้าเราไม่เอาความรู้สึกของเรา เอาสัจธรรมความจริงเข้าไปค้นหา มันจะเข้าไปค้นหาจิตได้อย่างไร? ค้นหาจิต ถ้าเจอจิตของตัวเอง ถ้าเจอตรงนั้น ความสุขที่หาได้จากภายใน ความสุขหาได้จากที่นี่ นี่ผู้ประเสริฐ

พระในใจของเรา ถ้าเราแก้ที่นี่ไม่ได้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ด้วยทางโลกเป็นพระอรหันต์ของคุณ ความกตัญญูทเวทิมันเป็นเครื่องแสดงออกของคนดี มันเป็นความดีทั้งนั้นนะ แต่ถ้าปรมาตมธรรม เวลาทุกข์ก็ทุกข์ของแต่ละบุคคลนะ พ่อแม่ลูกต่างๆ ก็ได้แต่ปลอบประโลมกัน ได้ให้กำลังใจกันเท่านั้นเอง เวลามันเกิดขึ้นมานะ ความชราภาพ ความคร่ำคร่าเป็นเรื่องธรรมดา สิ่งที่ธรรมดาณะ ธรรมดามันเป็นของมันอย่างนั้น

แต่ถ้าธรรมดาของเรา ทำไมวงการแพทย์ คุณิ พวกทำศัลยกรรมทำไมมันรวยมหาศาลนะ แล้วธรรมดา ทำไมเขาไม่ปล่อยเป็นธรรมดาคะ เขาฝึนมันทำไมกันนะ นั่นเขาฝึนแบบโลกๆ ไซ้ใหม่ ไซ้นี้เราฝึนแบบธรรม ฝึนแบบธรรมนะ ถ้าเราไม่ฝึนนะ มันไหลไปตามกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แล้วมันจินตนาการของมันไปเรื่อย

“จิตมยปัญญา” พอจิตมยปัญญามันไปของมัน บอกเลยบอกว่า หยุค! คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุคความคิด..

หยุคไม่ได้! จิตมันหยุคไม่ได้ จิตมันหยุคไม่ได้ โดยธรรมชาติของมันหยุคไม่ได้ มันหยุคไม่ได้ มันต้องตามมันไป.. นี่ไง ไหลตามมันไป อย่างนี้แล้วหยุค อาศัยความคิดคืออาศัยดูแลมันไป.. มันเป็นไปไม่ได้ทั้งนั้นเลย!

หยุคได้! ถ้าหยุคไม่ได้เอกัคคตารมณมันมีได้อย่างไร? เวลาวิตก วิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคคตารมณ จิตตั้งมัน.. ตั้งมันอย่างไร? ถ้าจิตตั้งมันมันหยุคไม่ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุด แล้วมันหยุคหนึ่งของมัน จะมีพลังงานมากขนาดไหน จิตที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุด คุณิ เวลามันหยุคของมัน หยุค! มันความเข้าใจ

บอกว่า“จิตนี้หยุคไม่ได้ มันเป็นสันตติ มันไม่เป็นนิรันดร์..”

มันเพื่อเจอ! เพื่อเจอภาษาคนที่ไม่เห็นจริงไม่รู้จริง นี่เป็นความจริง ถ้าปฏิบัติตามความเป็นจริง แล้วได้ตามความเป็นจริง “จิตค้นหาจิต” จิตตภาวนา จิต ความเป็นไปของ

มันตามความเป็นจริงของมันทั้งหมด แต่มันต้องทำให้ถูกต้อง ทำตามความถูกต้อง ถูกต้องที่ตรงไหน?

มัชฌิมาปฏิปทา ความเป็นกลาง ความเป็นกลางคือตามไปเฉยๆ นี่ออกไป จะกด นักก็ไม่ได้ จะปล่อยนักก็ไม่ได้ ความเป็นกลาง.. ก็กลางแบบขี้ลายน้าใจ กลางแบบไม่ รับผิดชอบสิ่งใดๆ เลย.. ความเป็นกลางของพระพุทธเจ้าไม่เป็นแบบนี้! อัตตกิลมณานุ โยค-กามสุขัลลิกานุโยค เห็นไหม ความเป็นกลาง ความเป็นกลางแบบผู้ที่มีปัญญา แยกแยะผิดถูกเป็น

ไม่ใช่ความเป็นกลางแบบ.. “มันจะเป็นกลาง มันจะเป็นเอง..”

อีกชาติหน้า! อีกร้อยชาติ! มันเป็นไปไม่ได้หรอก!

ถ้ามันเป็นกลาง คุณตะกอนกันแก้วสิ มันจะหมดไปได้ไหม? มันเป็นไปไม่ได้ หรือ สสารมันแปรสภาพของมันไปตลอดเวลา ธรรมชาติแปรปรวนตลอดเวลา.. ธรรมะเป็นธรรมชาติมันก็แปรปรวน ธรรมะมันก็พาเกิดพาดายนั้นนะ.. มันเป็นไปไม่ได้ หรือ

“อกาลิโก” ไม่มีกาล ไม่มีเวลา แต่ต้องทำถูกต้อง ทำความถูกต้องนะ

เรานี้สะท้อนใจเราเอง “สันทิฏฐิโกนะ” รู้จำเพาะตน

“ปัจเจตังเลย” เข้าไปเผชิญเลย

นี่เวลาสักจะความจริง เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะรู้ ค้นออกมาจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตีแผ่ได้อย่างไร แต่เวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมนั้นนะ นั้นนะ ดีแผ่! เผยแผ่ศาสนา “บันลือสี หนาท” เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม “บันลือสีหนาท” พระเทศน์ ธรรมจักร เทวดา อินทร์ พรหม ส่งต่อๆ เป็นชั้นๆ เลย จักรมันเคลื่อนไปแล้ว ไม่มีใครจะ ตีกลับได้ ไม่มีใครจะหมุนกลับได้.. ไม่มี! พระศรีอริยเมตไตรยก็จะหมุนจักรของท่าน ครู บออาจารย์ต่างๆ ก็จะหมุนจักรของท่าน

จักรของท่านมันจะหมุนได้อย่างไร ถ้าไม่มีแกน ไม่มีที่ตั้งของจักร จักรจะหมุนที่ไหนด ในเมื่อหัวใจมันเป็นสังขารขึ้นมาแล้ว หัวใจมันเป็นแล้ว มันหมุนออกไปคือการแสดงออกไป กิริยาของธรรม นี่ในกิริยาของธรรมมันหมุนออกไปจากใจ ใครจะไปเอาคืน ใครจะหมุนกลับได้ มันเป็นไปไม่ได้ที่จะหมุนกลับเพราะอะไร? เพราะว่าใจอันนั้นมันสิ้นกิเลสแล้ว ใจอันนั้นมันเป็นสังขารความจริงอันนั้น ธรรมมันออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ใจ

ไม่ได้ธรรมออกมาจากความดีของเรา แต่อำริยกรรมของพระพุทธเจ้า
“มันจะเป็นอกิธรรมข้อนั้นๆ เหมือนกัน ลงกันได้เลย”

ลงกันได้.. เงินใครก็ลงกันได้ทั้งนั้นนะ มันลงกันได้เพราะอกิกรรมใจ ก็มันอกิกรรมล้วนๆ นะ

เขาว่า “ลงกันได้พอดีกับอกิกรรมเลย ลงกันได้กับธรรมะของพระพุทธเจ้าเลย.. ลงกันได้..”

ลงกันได้แต่อย่างนะ อ้างว่าเหมือนนะ ผิดคนหนึ่ง

แต่ถ้าเป็นพระสารีบุตร.. ไม่เชื่อ! ไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า! ไม่เชื่ออะไรเลย! นี่ไม่ต้องลงกัน! ไม่ต้องลง! พระสารีบุตรไม่เชื่อพระพุทธเจ้า! ไม่เชื่อ!

“เฮ้อ.. สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราหรือ”

“ไอ้โฮ.. ก่อนหน้านั้นที่ปฏิบัติ เชื่อมาก ก่อนหน้านั้น ศรัทธาความเชื่อพระพุทธเจ้าสอนมา ทำไมจะไม่เชื่อ”

ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ ลงกันก็ความเชื่อ เพราะเชื่อว่าลงกันได้ไง เพราะเชื่อว่าลงกันได้ใช่ไหม แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ทำไมต้องลงล่ะ ทำไมต้องลง เพราะมันเป็นอันเดียวกัน มันเป็นอันเดียวกัน นี่พูดถึงถ้าไม่เป็นความจริงนะ มันจะอ้างอิงไปตลอดเวลา แต่ถ้าเป็นความจริง ไม่ต้องอ้างอิง ไม่อ้างอิงเลย แต่เหมือนแล้วลงใจด้วย

คุณครูบาอาจารย์เราราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หลวงปู่มั่นท่านเทศน์
พระพุทธเจ้าขนาดไหน เทศน์มาก แล้วไม่อ้าง! เวลาหลวงปู่มั่นเทศน์ว่าการ “แม้แต่
พระพุทธเจ้านั่งอยู่ตรงหน้าก็ไม่ถาม”

แม้แต่พระพุทธเจ้านั่งอยู่ตรงหน้า.. สาธุ! ก็ไม่ถาม.. ไม่เคยถาม ไม่สนใจเลย เห็น
ใหม่ ไม่อ้างอิง! ไม่อ้างอิงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ในขณะที่เทศน์ เทศน์ว่า
การ บาลีที่มาจากไหน เทศน์มีที่มาที่ไป ที่มาที่ไปเป็นจากสภาวะที่มา อ้างอิงเป็นที่ยาเยาะๆ แต่
อ้างเพื่อจะให้ธรรมะในหัวใจนี้แสดงออกเท่านั้น ถ้าไม่อ้างอิงขึ้นมา แสดงออกขึ้นมา มัน
ก็เหมือนกับว่าเราอดอูตติขึ้นมา ธรรมอันนี้เป็นไปตามอูตติ.. ไม่ใช่! มันเป็นความ
จริงของเราที่เราจะเปิดออกมาแต่การเปิดออกมา ต้องมีที่มาที่ไป อ้างอิงเพื่อจะแสดงออก
เท่านั้น

นี่เหมือนกัน ในการกระทำของเรา ในการปฏิบัติของเรา เราจะบอกว่า “สันติภู
โกล” มันเป็น “ปัจเจกตั้ง” ความรู้จำเพาะตนขึ้นมา มันมีจริงของเราตลอดเวลา นะ ความ
รับรู้ด้วยทางวิชาการ ศาสตราจารย์ทางวิจัยต่างๆ เขาทำหลักฐานของเขา สิ่งที่ยืนยัน
พิสูจน์มาอย่างนั้น ถึงการกระทำอย่างนั้นเสร็จแล้วพิสูจน์ออกมาเป็นค่า นั้นถึงเป็น
ผลงานของโลก แต่หัวใจที่สัมผัส หัวใจที่มันรู้แล้วมันเป็นอริยสัจ

พระอรหันต์หลงลืมในอะไรบ้าง?

“พระอรหันต์หลงลืมในสมมุติบัญญัติ”

หลวงตาท่านให้พรพลาดๆ ตลอดเวลา.. “พระอรหันต์นะ หลงในสมมุติบัญญัติ”
การให้พรนี้เป็นบัญญัติ บัญญัติที่มันเป็นบัญญัติพระพุทธเจ้า “พระอรหันต์หลงในสมมุติ
บัญญัติ” เพราะมันเป็น “สมมุติ”

แต่พระอรหันต์ไม่หลงในอะไร?

“ไม่หลงในอริยสัจ! ไม่หลงในสัจจะความจริงของตัว!”

มันหลงไม่ได้ มันเป็นอริยสัจ มันเป็นความจริงอันเดียวในใจอันนั้น มันเป็นความ
จริงหนึ่งเดียว.. ความจริงนี้ไม่มีหลง! มันเป็นของมันโดยธรรมชาติ มันเป็นอัตโนมัตติ คำ

ว่าเป็นอัตโนมัตตินี้มันเป็นผล นี่มันบอกว่าเวลาปฏิบัติแล้วเป็นอัตโนมัตติ อัตโนมัตติที่เท่ากับเหตุคือไม่มี อัตโนมัตติในการปฏิบัติ อัตโนมัตติคือศูนย์ เพราะมันอธิบายไม่ได้ ถ้ามันอัตโนมัตติของผลนะ ผลมันเป็นจริงแล้วนะ มันเป็นธรรมชาติของมัน

มันเป็นอัตโนมัตติต่อเมื่อมันเป็นผล แต่มันจะไม่เป็นอัตโนมัตติต่อเมื่อมันเป็นเหตุ

เหตุเป็นอัตโนมัตติไม่ได้! เหตุมันต้องมีเหตุมีปัจจัยส่งเสริมกันมา ผลตอบสนองมันเป็นอัตโนมัตติ อัตโนมัตติมันเป็นความจริงของมันแล้วมันเป็นอัตโนมัตติ มันรู้จริงเห็นจริง เป็นความจริงอันนั้น มันเป็นธรรมชาติของมัน มันเป็นอกุปปธรรม มันเป็นสิ่งที่คงที่ อัตโนมัตติที่คงที่นะ “อกุปปธรรม” อฐานะที่จะแปรสภาพ อฐานะมันอิมเต็มของมัน อฐานะที่จะเติมสิ่งใดอีกได้ มันล้นหมด มันเป็นความจริงของมัน

อัตโนมัตติเป็นอัตโนมัตติที่ผล ไม่ใช่อัตโนมัตติที่เหตุ

นี่ว่า “พอทำไปๆ มันจะเป็นอัตโนมัตติ มันจะเป็นเอง” โอ้โฮ.. ฟังแล้วมันรับไม่ได้เลย

คือผิดหมด! คือความไม่จริง นี่พูดถึงสัจจะความจริงอันนั้นนะ แต่สัจจะความจริงของเรา “อกาลิโก” สิ่งที่เป็น “อกาลิโก” สิ่งที่เป็นสัจจะความจริงอันนี้ เราประพฤติปฏิบัติ เราตั้งใจจริงของเรา มันจะเป็นความจริงของเรานะ ถ้าความจริงของเราแล้วความจริงอันนี้ “สันทิฎฐิโก” มันเอาออกมาให้ใครรู้ใครเห็นไม่ได้ แต่มันไม่ใช่ว่าพิสูจน์ไม่ได้นะ ผู้รู้ผู้เห็นนะ พูดเหมือนกัน แล้วถ้าผู้รู้ผู้เห็นนะ เรานะเอาหัวไปชนภูเขา แล้วบอกว่าตรงนี้ว่าง ไม่มีภูเขา มันเป็นไปได้ไหม? แต่คนอื่นเขาไม่เห็นนะ เขาก็ไม่รู้ของเขาใช่ไหม คนที่เอาหัวชนภูเขา ภูเขาทั้งลูกขวางเราอยู่แล้วบอกว่าสิ่งนี้ไม่มี มันเป็นไปได้ไหม?

ในการประพฤติปฏิบัติ หัวใจเข้าไปประสบ หัวใจเข้าไปสัมผัส หัวใจเข้าไปเผชิญหน้า แล้วบอกว่ามันไม่เป็นอย่างนั้นได้ไหม แล้วถ้าเราเอาหัวชนภูเขา ใครเอาหัวไปชนภูเขา? หัวชนภูเขา.. พอชนภูเขา.. อืม.. เราชนมาแล้ว เหมือนกัน.. เราชนมาแล้ว

แต่คนที่ไม่เคยชนนะไม่รู้ ไม่รู้ไม่เห็นแล้วเพื่อเจ้อ “ตรงนี้มันว่าง ภูเขา มันไม่มี มันผ่านไปได้สบายมาก”.. มันเป็นไปได้หรือ? นี่ไง รู้จริงเห็นจริงเขารู้กันอย่างไร คุณ

คนรู้จริงนะ เอาหัวชนภูเขามาแล้วกันทั้งนั้น เอาหัวนี้ชนภูเขาแล้วถากถางทำมันมา เષชัญ
มันมา มันถึงเป็นความจริงขึ้นมา

ไอ้นี้.. คำพูดนะมันฟ้อง คำพูดนะมันบอก เรายืนยันตลอด พระผู้ประเสริฐ
ประเสริฐที่เราู้จริง ประเสริฐที่อยู่ในหัวใจของเราเนะมันเป็นความจริง ขณะนี้ปัจจุบันหัวใจ
เรามันเป็นความปลอม หัวใจเรามันปลอม มันท้อแท้อ่อนแอ มันไม่มีคุณค่า เราก็พยายาม
ฝืนทน พยายามฝืนทนนะ “ฝืน” การฝืนคือการต่อสู้กิเลส การฝืนเพราะกิเลสมันต้องการ
ให้เราท้อแท้อ่อนแอ ให้เราเป็นคนมั่งง่าย ถ้าเราพยายามจะฝืนทนมัน แต่คนข้างนอกเขา
ก็จะบอกเลย..

คูลี หลวงปู่จวนนะ เวลาท่านภาวนาของท่าน ท่านเอากระดูกข้างแวนคอ ท่าน
ฉันทมากนะ แล้วท่านคายน้ำหมากออกมา นี่คนเขาไปเห็นเข้า พวกฆราวาสไปเห็นเข้า
เพราะหลวงปู่จวนนะ ตอนอยู่ที่นั่นคอมมิวนิสต์เขาไม่ให้อยู่ หลวงปู่ขาวมาเอาออกไป
แล้วไปอาศัยอยู่กับหลวงปู่ขาว ไปจำพรรษาที่หลวงปู่ขาวมา แล้วหลวงปู่ขาวเป็น
อาจารย์ แล้วหลวงปู่มันก็ฝากไว้กับหลวงปู่ขาว ที่นี้ประชาชนเขาเห็นเขาก็ไปฟ้องหลวง
ปู่ขาวว่า “หลวงปู่จวนวิปริตไปแล้ว เอากระดูกข้างแวนคอ โอ๊ย.. แล้วก็พ่นน้ำหมาก
มานะ นี่วิปริตไปแล้ว..” ไปฟ้องหลวงปู่ขาว

หลวงปู่ขาวหัวเราะชอบใจ หลวงปู่ขาว โอ้โฮ.. ท่านดีใจมาก ท่านสอนลูกศิษย์ไป
แล้วลูกศิษย์มีความวิริยะ มีความอดสาหะ มีการกระทำ เพราะหลวงปู่ขาวท่านเป็นพระ
อรหันต์! หลวงปู่ขาวท่านสอนไปเอง! หลวงปู่ขาวท่านสอนวิธีการให้หลวงปู่จวนทำ
อย่างนั้น เพราะเวลากรรมราคะมันเกิดขึ้นมาเราไม่มีกำลังสู้มันนะ เราต้องหาทางต่อสู้กับ
มัน หาทางเพื่อพิสูจน์กับมัน ให้หัวใจเข้มแข็งขึ้นมา แล้วหลวงปู่จวนก็พยายามหาทาง
ต่อสู้.. นี่ความเพียรชอบ

“ความเพียร ความวิริยะ ความอดสาหะ”

แต่โลกเขาบอกว่าหลวงปู่จวนวิปลาส หลวงปู่จวนนี้.. โลกเขามองกันอย่างนั้น นี่
พูดถึงถ้าเราประพฤติปฏิบัติ โลกเขาก็ว่าเรา เขาจะบอกเลยนะ “อัครกิลมถานุโยค พระป่า
นี่ทำเกินกว่าเหตุ” แล้วเราก็อ่อนแอ เพราะจิตใจเราอ่อนแออยู่แล้ว จิตใจเราอ่อนแออยู่

แล้ว จิตใจเราอยากจะสะดวกสบายอยู่แล้ว แล้วถ้ามีใครมาเสนอทางที่สะดวกทางที่สบาย
ทุกคนมันก็ชอบ

แต่ทางที่สะดวกสบายมันทางลงนรก! ทางลงนรก! ทางขึ้นสวรรค์นะมันต้องปีน
ป่าย มันต้องต่อสู้! ทางลงนรกมันกลิ้งไปเฉยๆ เหมือนครกกลิ้งจากภูเขา กลิ้งลงนรกไป

เราจะไปทางไหน? เราจะเอาความจริงของเรา เราจะต่อสู้กับเรา

“พระผู้ประเสริฐ” ประเสริฐตรงนี้ ประเสริฐตรงมีจิตได้สำนึก จิตสำนึกเรา จิตได้
สำนึก จิตสำนึกมีความเข้มแข็ง จิตสำนึกไม่เชื่อใครง่ายๆ นี่กาลามสูตร ไม่เชื่อเพราะ
อาจารย์สอน ไม่เชื่อๆ ไม่เชื่อหมดเลย.. เชื่อเพราะการพิสูจน์ นี่พระสารีบุตรไม่เชื่อใคร
เลย เห็นใหม่ เชื่อเพราะพิสูจน์มาจากใจ

“สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราเลยหรือ”

“โอ้.. เมื่อก่อนเชื่อ..” คำว่า “เมื่อก่อน” ถ้าเราไม่รู้ เราไม่มีหนทาง เรายังลังเล
สงสัย เราไม่เชื่อใคร ได้อย่างไร ศรัทธาเป็นห้วงจักร ศรัทธาเป็นอริยทรัพย์ ดึงให้เรา
เข้ามาศึกษาในศาสนา เรามีความเชื่อ เราศึกษาแล้วศึกษาค้นคว้า ความศรัทธาคือเทคนิค
วิธีการที่เราจะพยายามค้นหา แต่ผลของมันเราต้องทดสอบตรวจสอบ

“นี่เมื่อก่อนศรัทธามาก เชื่อมาก แต่ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าเชื่อความจริง ข้าพเจ้า
ประสบความจริงในหัวใจ ข้าพเจ้าเชื่อธรรมะอันนี้ต่างหาก”

“อ้อ.. ถูกต้อง! สารีบุตร เธอพูดถูกต้องๆ!”

“นี่ก็เหมือนนอภิรกรรมเปรี้ยะเลย ลงกันได้พอดีเลย..” ..

นี่ไม่จริง ไม่จริง ความจริงต้องยืนยันมาว่าออกมาจากใจของตัว.. นี่ผู้ประเสริฐ
ประเสริฐจากใจของเรา

“พระผู้ประเสริฐ” ประเสริฐจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐจาก
ครูบาอาจารย์ ประเสริฐจากพ่อแม่ที่เป็นพระอรหันต์ของเรา เพราะเราเกิดมาจากพ่อแม่

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๒๑๐

ประเสริฐจากจิตของเราที่เราค้นคว้าหาใจของเราเจอ นี่เป็นผู้ประเสริฐในหัวใจของเรา นี่
คือวันพระ เอวัง